

Arrest

nr. 38 013 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, verklaart afkomstig te zijn uit Novosjaroy. U woonde er bij een vriend sinds uw huis en appartement verwoest werden in de oorlog. Uw zoon (V.) (OV X) woonde bij zijn grootmoeder in het dorp Davedenko.

U werd in 2007 uitgenodigd op de Dag van de Invaliden in Tsjetsjenië en vroeg er het woord. Er waren verschillende ministers aanwezig. U werd echter niet aan het woord gelaten, waarop u zei dat ze niets doen voor de invaliden en het geld voor zichzelf houden. In de periode erna kreeg u thuis geregeld bezoek, waarbij u verteld werd dat u moest stoppen met dergelijke zaken te zeggen. Soms lieten ze ook concerten van u niet toe.

In mei 2008 was u met enkele vrienden aan het uitrusten toen enkele militairen om jullie documenten vroegen. Toen u daarop vroeg wie zij waren en waarom zij jullie documenten wilden zien, werd u bedreigd. Daarnaast werd uw zoon ook gearresteerd. Omdat hij zeer weinig tegen u vertelde, had u

maar weet van één arrestatie. Het gebeurde wel dat uw zoon af en toe enkele dagen niet naar u kwam, maar dan zei hij dat hij bij een vriend op bezoek was geweest. Van het hoofd van de lokale administratie vernam u dat uw zoon werd opgepakt omwille van u, zodat u zou stoppen met schrijven en publiekelijk te spreken. Uiteindelijk besloot u dat het leven voor u en uw zoon in Tsjetsjenië niet langer draaglijk was.

U vertrok met uw zoon op 1 augustus 2008 uit Tsjetsjenië. In Pyatigorsk namen jullie de trein naar Brest, Wit-Rusland, waar jullie overstapten op een trein naar Polen. Aan de grens werden jullie uit de trein gehaald, en vroegen jullie asiel aan. U wachtte de beslissing niet af en jullie vertrokken naar België op 23 augustus 2008 naar België, waar jullie op 28 augustus 2008 asiel aanvroegen.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u uw intern Russisch paspoort en dat van uw zoon voor." Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u de Russische Federatie verliet omwille van het feit dat u geïsoleerd werd door de autoriteiten omdat u de behandeling van gehandicapte personen aanklaagde. (CGVS d.d.30/07/2009, p.11-12) De autoriteiten zetten u onder druk om hiermee op te houden. Dit zou zowel rechtstreeks als via uw zoon gebeurd zijn, omdat hij uw "zwakke plek" is. (CGVS, p.14) Uw zoon verklaarde dat hij drie maal gearresteerd werd. ((A., V.) – CGVS, p.8-9) Men zou hem er (ten onrechte) van verdacht hebben rebellen te hebben vervoerd. (CGVS, p.15; (A., V.) – CGVS, p.9).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u en uw zoon er niet in slagen om de door u verklaarde problemen aannemelijk te maken.

Zo werden er enkele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw beider verklaringen.

U verklaarde dat uw zoon enkel op zaterdag als taxichauffeur werkte. Tijdens de week was hij bij u op het werk of vroeg hij toestemming om naar vrienden te gaan. (CGVS, p.5, 14) Uw zoon verklaarde daarentegen dat hij heel de week door als chauffeur werkte. Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie.

Uw zoon verklaarde dat jullie niet aan elkaar vertelden wat jullie deden, dat hij niet vertelde tegen u wat hij overdag ging doen noch waar of bij wie hij zou zijn en hij ontkende dat hij aan u toestemming vroeg om ergens naartoe te gaan. ((A., V.) – CGVS, p.3)

Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, daar de problemen van uw zoon rechtstreeks voortvloeiden uit zijn beroep.

Daarnaast verklaarde u dat u van het hoofd van de administratie van het dorp vernam dat uw zoon werd gearresteerd door de districtspolitie. (CGVS, p.13) Uw zoon verklaarde echter dat hij meegenomen werd door Kadyrovtsi en ontkende te zijn meegenomen door de districtspolitie. Hij bevestigde bovendien uitdrukkelijk dat dit twee verschillende machtsstructuren zijn. ((A., V.) – CGVS, p.8)

Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, namelijk de structuur die uw zoon arresteerde om u te viseren.

Voorts is het ook weinig aannemelijk te noemen dat uw zoon niet met zekerheid kon zeggen in welke maand hij voor het eerst werd gearresteerd, of hij in april 2008 twee maal gearresteerd werd, en hoelang de langste opsluiting duurde ((A., V.) – CGVS, p.8-9). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken kon hij evenmin met zekerheid zeggen wanneer hij thuis gearresteerd werd. ((A., V.) – CGVS vragenlijst,

p.2) Hij verklaarde eveneens niet te hebben gevraagd aan u waarom jullie Tsjetsjenië ontvluchtten, noch waarom u wilde terugkeren naar Tsjetsjenië (infra). ((A., V.) – CGVS, p.7.)

Dit is hoogst opmerkelijk te noemen daar hij volgens uw beider verklaringen zelf meermaals geïnterviewd zou zijn door de autoriteiten.

De ernst van uw vrees voor vervolging door de Tsjetsjeense autoriteiten wordt verder ondermijnd door het feit dat u na de opeenvolgende arrestaties van uw zoon waarvan de laatste plaatsvond in mei 2008 ((A., V.) – CGVS, p.8-9) en nadat u bij een identiteitscontrole in mei 2008 werd bedreigd (CGVS, p.12), alsnog vrijwillig in contact trad met diezelfde autoriteiten om een internationaal paspoort te bekomen. Dit paspoort werd immers afgeleverd in juni 2008. (CGVS, p.7) Er waren bovendien geen problemen bij het bekomen van dit paspoort. (CGVS, p.8)

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legt bovendien geen begin van bewijs van uw asielrelaas neer, hoewel op basis van uw verklaringen aangenomen dient te worden dat deze wel degelijk bestaan. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat zowel uw problemen als deze van uw zoon voortvloeiden uit het feit dat u opkwam voor uw rechten als invalide. (supra). Zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal maakte u melding van brieven die u schreef naar lokale en nationale machthebbers, instanties en organisaties. (CGVS, p.5; CGVS vragenlijst, p.2) U verklaarde dat u in Tsjetsjenië kopieën van deze brieven had, alsook de schriftelijk antwoorden van sommige instanties. (CGVS, p.15) Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om de stukken die zijn identiteit en asielrelaas kunnen staven voor te leggen aan de instanties die zijn asielaanvraag onderzoeken. Dat u dergelijke stukken, die u in uw bezit had in Tsjetsjenië, niet meenam bij uw vertrek is dan ook hoogst opmerkelijk te noemen. Hoewel u gevraagd werd om inspanningen te leveren om deze stukken alsnog te bekomen (CGVS, p.16) blijkt uit het administratief dossier nergens dat u dergelijke inspanningen leverde, noch wat eventueel het resultaat hiervan was.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat u op 10 oktober 2008 samen met uw zoon een verklaring ondertekende waarin u aangaf vrijwillig te willen terugkeren naar Tsjetsjenië. Hiermee deden u en uw zoon ook afstand van de asielaanvraag. Dit valt geenszins te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging in Tsjetsjenië van u zelf en uw zoon, voor wiens leven u zelfs vreesde (CGVS vragenlijst, p.2). Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze beslissing enkel ingegeven was door feiten die volledig losstonden van de door u verklaarde problemen. U gaf aan dat u in België gevraagd had om nieuwe protheses voor uw benen te krijgen. Hierop zou u als antwoord gekregen hebben dat dit enkel kon indien u de kosten hiervoor zelf zou dragen. (CGVS, p.2, 3; (A., V.) – CGVS, p.6) Er zouden u bovendien ook medische zorgen ontzegd zijn. (CGVS, p.2) Dit laatste wordt echter tegengesproken door de verklaringen van uw zoon. ((A., V.) – CGVS, p.6).

Dat u in november 2008 de aanvraag om vrijwillig terug te keren introk, kan bovenstaande vaststelling niet wijzigen. Uit informatie van de Internationale Organisatie voor Migratie d.d.28/07/2009, dewelke werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de reden voor de intrekking administratief van aard was – u slaagde er niet in om de benodigde documenten voor de terugreis te bekomen. Dit blijkt eveneens uit uw eigen verklaringen. (CGVS, p.2-3) Voor het Commissariaat-generaal stelden zowel u als uw zoon nu niet meer terug te willen keren. U gaf aan nog altijd voor uw zoon te vrezen. (CGVS, p.4) Gelet op het feit dat u hiervoor enkel verwees naar wat er voor jullie vertrek uit Tsjetsjenië gebeurd was, en dus ook voor u besliste vrijwillig terug te keren, is dit niet aannemelijk te noemen. Daarnaast stelde uw zoon, die de meeste problemen zou hebben gekend voor jullie vertrek, enkel dat hij geen toekomst zou hebben in Tsjetsjenië. Hoewel hij stelde dat er “van alles” zou kunnen gebeuren, verwees hij enkel naar zaken die hij zelf mogelijk zou doen. (CGVS, p.6-7) Dit is hoogst opmerkelijk te noemen gezien het tekstbericht van een vriend dat uw zoon toonde, en waarin wordt gesteld dat hij gezocht wordt door “alle structuren”. ((A., V.) – CGVS, p.7) Gelet op het feit dat dit bericht enkel een verklaring van een bevriend persoon betreft, kan hieraan evenwel geen objectieve bewijswaarde gehecht worden.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties

te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern paspoort, alsook dat van uw zoon, die u ter staving van uw beider identiteit en asielrelaas voorlegt, vermogen niet bovenstaande conclusie te wijzigen. Ze bevatten enkel gegevens met betrekking tot uw beider identiteit, dewelke door mij niet betwist wordt.”

1.3. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert van verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 oktober 2009 een schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker beweert dat er geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen tussen hem en zijn zoon, maar wel van *“ernstige communicatiegebreken”* daar verzoeker dacht dat zijn zoon hem altijd vertelde waar hij heen ging. In werkelijkheid was dit echter niet zo volgens verzoeker; zijn zoon zou wel degelijk tijdens de week als chauffeur gewerkt hebben.

Verzoeker voert hetzelfde aan aangaande de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de arrestaties; zijn zoon zou het hem niet verteld hebben omdat verzoeker zich anders zorgen zou maken en verzoeker zou de informatie van een derde persoon gekregen hebben.

Verzoeker merkt op dat zijn zoon van bepaalde dingen niet meer heel zeker was, maar dat uit het verhoor blijkt dat hij toch informatie zou gegeven hebben over zijn aanhoudingen.

Dat zijn zoon geen verdere vragen heeft gesteld toen hij besloot om de Russische Federatie te verlaten, verklaart verzoeker met het feit dat *“hij de vader is, die gezag heeft over zijn zoon”* en dat het de *“hele situatie”* was waardoor ze gevlucht zijn.

Verzoeker beweert verklaard te hebben dat hij geld diende te betalen om de aflevering van de paspoorten mogelijk te maken en verwijst in dit verband naar het UNHCR-proceduregids die stelt dat het in bezit hebben van een paspoort voor een persoon geen obstakel vormt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker verklaart dat wat het bijbrengen van bewijzen betreft, hij gezien hij quasi blind is en op krukken loopt, zich in een penibele situatie bevindt. De gewoonte om kopieën van brieven te bewaren, vindt hij *“volstrekt zinloos”*.

Verzoeker beweert op een zeker ogenblik gevraagd te hebben om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij om reden van zijn gebrekkigheid, hier geconfronteerd werd met formele moeilijkheden en daardoor ten einde raad was. Hij ontkent dat deze vraag ingegeven was door de afwezigheid van vrees.

Hij volhardt in zijn vraag om erkenning als vluchteling.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsplicht zou geschonden zijn. De Raad gaat derhalve op die grief niet in.

De Raad merkt vervolgens op dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin

heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wat de moeilijkheden betreft die verzoeker beweert sinds 2007 te hebben ondervonden bij het aanklagen van misbruiken omtrent vergoedingen voor invaliden, wordt vastgesteld dat hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

Alhoewel hij melding maakt van brieven die hij beweert geschreven te hebben naar lokale en nationale machthebbers, instanties en organisaties (zie het verhoorblad van 30 juli 2009, p. 5; Vragenlijst van 16 juni 2009, p. 2) en verklaarde dat hij in Tsjetsjenië kopieën van deze brieven had, alsook de schriftelijke antwoorden van sommige instanties (zie voormeld verhoorblad, p. 15) legde verzoeker geen enkel bewijs voor.

Van een kandidaat-vluchteling mag inderdaad verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om de stukken die zijn identiteit en asielrelaas kunnen staven voor te leggen aan de instanties die zijn asielaanvraag onderzoeken.

De Commissaris-generaal stelt terecht *“dat u dergelijke stukken, die u in uw bezit had in Tsjetsjenië, niet meenam bij uw vertrek is dan ook hoogst opmerkelijk te noemen. Hoewel u gevraagd werd om inspanningen te leveren om deze stukken alsnog te bekomen (CGVS, p.16) blijkt uit het administratief dossier nergens dat u dergelijke inspanningen leverde, noch wat eventueel het resultaat hiervan was.”*.

Quasi blindheid en gebrekkige gang kunnen een hinderpaal vormen maar zijn geen rechtvaardiging voor het ontbreken van deze schriftelijke bewijzen.

De bewering in zijn verzoekschrift dat hij geen afschriften van brieven houdt, is in strijd met zijn voorgaande verklaring dat hij dergelijke stukken die hij in zijn bezit had in Tsjetsjenië, niet had meegenomen bij zijn vertrek (zie hoger). Ook zijn dreiging (zie de Vragenlijst van 16 juni 2009, p. 2) *“dat hij naar Straatburg zou stappen”* vereist een bewijs van een eerder beroep op nationale overheden.

Aangaande de onduidelijkheden betreffende de arrestaties van de zoon van verzoeker is het inderdaad zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het in gebreke blijven daaromtrent van de zoon, doet de geloofwaardigheid van het relaas geen goed. Ook de vastgestelde lijdzaamheid (*“hij verklaarde eveneens niet te hebben gevraagd...”*) omtrent het vertrek uit Tsjetsjenië en de wil om er terug te keren, vallen in voormeld verband ook op.

De vaststelling dat zowel verzoeker als diens zoon naar eigen zeggen vrijwillig in contact zijn getreden met de autoriteiten -die ze tegelijkertijd beweren te vrezen- om een internationaal paspoort te verkrijgen, is niet irrelevant, zoals het verzoekschrift stelt.

Verzoekers verwijzing naar de "Guide des Procédures" die stelt dat (zie nr. 48) het enkele feit ("la simple possession") dat een persoon een nationaal paspoort bezit, geen obstakel vormt voor de erkenning als vluchteling, is in casu niet terecht. Het "enkele" bezit van een paspoort wordt niet tegengeworpen, wél wordt vastgesteld dat niettegenstaande de beweemde vrees voor de autoriteiten, de autoriteiten voor de aflevering van een paspoort werden gevat.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, aangaande de arrestaties en het doen en laten van verzoekers zoon, kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die bijgedragen hebben tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Het is bovendien niet de taak van het Commissariaat-generaal te bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn, noch om zelf lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.3. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.4. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op zijn asielrelaas, wordt vastgesteld dat dit relaas niet aannemelijk is.

Het kan derhalve niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2, c. van voormelde wet betreft, neemt de Raad kennis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd.

Deze informatie leert dat er in Tsjetsjenië geen intern of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet.

De Raad neemt deze informatie aan.

Er is geen reden om aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen volgens artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE